

Х.

НОВА МЪСЕЧИНА.

Небето се ведрѣй въ източни далнини; надъ тъмни горски вършини едва е подала златенъ рогъ нова мѣсечина; а горѣ въ усойното стара магьосница, наднича изъ схлупена хижа на пѣтния прагъ и се озърта да я не видятъ съсѣди, че прѣзъ гжсто сито ъа новъ мѣсецъ тя денетѣ отчита. Тропне ли се нѣкждѣ — бърже снима ситото отъ очи, повслуша се и разбере ли, че то е пжтникъ окъснѣлъ, отивайки нѣкждѣ, пакъ надигне ситно сито надъ глава и дълго гледа мѣсечината прѣзъ него—днитѣ ѳ и тазъ вечеръ прѣзъ ситото да се покажатъ. Въ първа вечеръ на пролѣтно новолуние тя примамва млѣкото на отелила се телница; втора вечеръ — на засѣтъ ечемикъ се взема силата; трета вечеръ — на хлевусти комшийки затваряше устата по нея да не злословятъ; четвъртата — скаралитѣ се съпрузи сдобрява; на петия—добрѣ живѣлитѣ да скара и ако слѣдъ слънце пжтната имъ брава съ меча масъ намаже — до гробъ да не се погледнатъ; а на деветата, кога мѣсеца се напълни, най-подирѣ мѣсечината отъ небе ще снее въ гираня и до като и нея не издон, отъ себе си не може миряса.

Тѣй ни разказваше баба Краса, кога първа пролѣтна мѣсечина изгрѣе и поржки ни струваше, край кжщата на магьосницата вечеръ да не минаваме, че може само зло съ назѣ да стане.